

[Jens Thoft]

lejlighed til sig selv. Afgørelsen blev tiltrådt af såvel statsadvokaten og rigsadvokaten som justitsministeriet.

Da det er vigtigt, at myndighederne foregår borgerne med et godt eksempel, spørger jeg, om ministeren vil indskærpe udlejningspligten over for kommunerne med det formål at komme tomme boliger til livs.

I en tid med voldsom mangel på udlejningsboliger bør heller ikke kommunalt ejede lejligheder stå tomme.

Besvarelse (9/11 82):

Boligministeren (Bollmann):

Efter § 48 i lov om midlertidig regulering af boligforholdene kan en kommunalbestyrelse efter udløbet af den angivne frist på 6 uger anvise en ledig lejlighed til en lejlighedssøgende.

Kommunalbestyrelsen har imidlertid ikke efter loven pligt hertil.

Den tidligere boligminister har ved cirkulæreskrivelser af 29. juli 1981 og 25. januar 1982 generelt henledt kommunalbestyrelsernes opmærksomhed på reglerne i boligreguleringslovens kapitel VII, herunder reglen i § 48 om ledige lejligheder.

Herudover har spørgsmålet om skærpelse af de gældende regler været rejst i folketinget ved lovforslag nr. L 78 Folketingstidende 1981-82 (2. s.), tillæg A sp. 1493 fremsat den 27. januar 1982 af Keld Albrechtsen (VS) og Tinning (VS).

Efter forslaget skulle kommunalbestyrelsen have *pligt* til at anvise en lejlighedssøgende de lejligheder, som blev anmeldt ledige.

Af forslagets behandling i folketinget fremgik, at der ikke var politisk tilslutning til en sådan skærpelse.

Det er således helt og holdent kommunens afgørelse, om den ønsker at udnytte § 48.

Boligministeren finder herefter ikke grundlag for specielt med henblik på kommunalt ejede ejendomme at rette henvendelse til kommunerne vedrørende benyttelsen af § 48 i lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

Spm. nr. S 124

Til *ministeren for offentlige arbejder* (29/10 82) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Hvorfor betragter man ikke forsvaret af Danmarks kyster og dermed kystsikring som en statsopgave ligesom det militære forsvar, politiet og retsvæsenet?«

Begrundelse

Det er en besynderlig opfattelse af samfundssolidaritetsbegrebet, at borgerne i Ringkøbing amt ikke kan blive betragtet som den øvrige del af befolkningen, når det gælder naturlige statsopgaver, men godt kan få lov til at deltage på lige fod med resten af samfundet, når det drejer sig om alt københavneriet.

Besvarelse (10/11 82):

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Lov om kystsikringsanlæg har ligesom lov om diger det principielle udgangspunkt, at foranstaltninger til beskyttelse mod havet må udføres og bekostes af ejerne af de ejendomme, der ønskes beskyttet.

På den jyske vestkyst er kystsikringsproblemerne imidlertid af et sådant omfang, at der må siges at være et behov, der udgiftsmæssigt overstiger, hvad ejerne og de lokale myndigheder kan magte alene. Derfor deltager staten i dækningen af udgifterne til kystsikringsforanstaltningerne i dette område, medens dette ikke er tilfældet i resten af landet. Særlig store er problemerne i Ringkøbing amtskommune. Det er baggrunden for, at jeg – under de forhandlinger, jeg har haft med repræsentanter for denne amtskommune – har fundet det rigtigt at fastholde den tidligere ministers tilbud om, at staten går ind og dækker en andel af udgifterne til dige- og kystsikringsforanstaltninger i Ringkøbing amtskommune, der væsentligt overstiger den andel, som staten yder til sådanne foranstaltninger i de øvrige amtskommuner på den jyske vestkyst.

Det er således min opfattelse, at kystsikringsforanstaltninger er en opgave, hvis økonomiske side bedst løses i et samarbejde mellem staten, de lokale myndigheder og ejerne og på en sådan måde, at statens økonomiske engagement koncentrerer sig i de områder, hvor behovet er størst.

Spm. nr. S 125